

TEGEN DE KWAKZALVERIJ

REDACTIE-ADRES: J. Th. Balk, Keeverberg 54, Amsterdam-Z.

Opggericht 1 Januari 1881

Philippijn verlost patiënt van kippedarmen; oplichter zag er zijn voordeel in

DE 52-JARIGE magnetiseur en homoeopaat Den H. uit Purmerend die de laatste jaren veel van zich deed horen als de leidende figuur in allerlei stichtingen en clubs ter bevordering van de kwakzalverij wordt verdacht van oplichting. In De Telegraaf heeft Thea Detiger zijn praktijken aan het daglicht gebracht onder de titel „Homoeopaat maakte misbruik van goedgelovigheid zieken / Grove oplichting met „operaties zonder wonden“.

Den H. verspreidde namelijk al geruime tijd geleden vertrouwelijke rondzendbrieven voor behandelingen door een Philippijnse „wondloze chirurg“ — in werkelijkheid een vorm van kras bedrog gecombineerd met een grote mate van vingerflugheid, waarbij bijvoorbeeld kwaadaardige weefsels „uit het lichaam“ worden verwijderd die in werkelijkheid naar goede goocheltraditie in de handpalm verborgen werden gehouden. Tros Aktua heeft daaraan op 18 januari van dit jaar aandacht besteed door het uitzenden van een Engelse film van kankerpatiënten, die zich hadden laten overhalen om voor duur geld naar de Philippijnen te reizen. Er werd toen gesproken over „psychische chirurgie“.

In het februarinummer van ons Maandblad hebben we de gang van zaken uitvoerig beschreven. „De operaties geschieden op zachte delen van het lichaam, waar de hand gemakkelijk in kan drukken. Het „weefsel“ ziet er bij elke operatie hetzelfde uit en bestaat grotendeels uit watten“. Aldus kan men lezen in ons maandblad van februari, blz. 7.

De Purmerender magnetiseur nu wordt er van verdacht gelden die hem voor het laten overkomen van zo'n wonderdoener uit de Philippijnen waren toevertrouwd te eigen bate te hebben aangewend. Om vertrouwen te wekken had hij een stichting opgericht „Stichting Foundation for Spiritual Healing Paracelsushaus“. Dat klonk indrukwekkend genoeg en tal van oud-patiënten van de magnetiseur Den H. zijn er ingetrapt. In werkelijkheid was Den H. het enige bestuurslid van deze „stichting“.

Jun Labo kijkt met wit laken

THEA DETIGER GAF een beschrijving van het optreden van de Philippijnse won-

derdoener Jun Labo die op verzoek van een bewoonster van Santpoort naar ons land was gekomen om haar ongeneselijk zieke broer, die al tien jaar verlamd is, te behandelen. Zij had er tien mille voor betaald. Uit medelijden stond ze „haar genezer“ een middag af, maar Den H. incasseerde de verdiensten en stuurde een assistente met een intekenlijst langs zijn patiënten om nog een extra bijdrage te vragen voor „dokter Den H.“ die zo zijn best had gedaan. Een van de patiënten, mevrouw Kranenburg uit Vreeland uitte in een interview met Tros-Aktua echter bedenkingen tegen de Philippijn en organisator Den H. Dit leidde tot het ingrijpen van de politie.

Met het bewijs dat ze f 500 had overgemaakt in de hand was zij zaterdag 4 september om twee uur naar het aangeduide huis in de Hoofdstraat in Santpoort gegaan. Binnen werden de tientallen aanwezigen over diverse slaapkamers boven verdeeld. Van daaruit mochten ze een voor een, vrijwel geheel ontkleed, de trap vol wachtenden af om via een smal keukentje in de behandelkamer te komen.

De genezing vond plaats in een bedompte achterkamer onder toezicht oog van enkele assistenten, een fotograaf, de heer des huizes, en een drom belangstellenden en aanstaande patiënten in de keuken. „Dokter“ Jun Labo hield de patiënt een wit laken voor, zag daarop (soms zonder te kijken) waar de zwakke plek zat, en verzocht vervolgens de patiënt plaats te nemen op een smoezelig bed. Na een beetje masseren kwam er dan bij vrijwel iedere patiënt plotseling bloed te voorschijn, dat door de huid heen zou zijn gekomen, en ook geen enkel lidteken of wondje achterliet.

Een zwaar steunende astmapatiënt werd zelfs van een afgrijselijk wit gezwel ont-

Geen film over Van de Moosdijk

DE KWAKZALVER WILLEM van de Moosdijk zal niet optreden in een film, die zijn „bewogen“ leven tot onderwerp heeft. Dit in tegenstelling tot een bericht dat wij ontleenden aan de Haagsche Courant. Gelukkig maar: wij hebben het onlangs beleefd, dat de inbreker Aage M. bij het verlaten van de Hoornse „krententuin“ door een landelijk ochtendblad werd onthaald op een hele pagina, waarna dit-zelfde heer als een soort vorst werd ontvangen door Willem Duijs in diens televisie-programma voor de Avro: een staaltje van bijzonder slechte smaak.

De heer M. Eerenberg te Hilversum, die enige jaren geleden zich zoveel moeite en hardnekkige inspanning heeft getroost om de kwalijke activiteiten van Willem van de Moosdijk aan het daglicht te brengen heeft over de filmplannen van Van de Moosdijk (men leze ons septembernummer, blz. 32) informatie ingewonnen. Mr. Hulleman officier van justitie te 's-Hertogenbosch antwoordde de heer Eerenberg, dat geen enkele toestemming om in een film op te treden door Van de Moosdijk is gevraagd. En het ministerie van justitie berichtte de heer Eerenberg dat „de heer W.J.A. van de Moosdijk geen enkele medewerking kan verlenen aan filmprojecten e.d. zonder toestemming van de geneesheer-directeur van de Rijks Psychiatrische Inrichting te Eindhoven. Laatstgenoemde zegde mij (de brief is ondertekend door het hoofd van de directie T.B.R. — ter beschikking van de regering gesteld — en Reclasseur) toe het Openbaar Ministerie en mij onmiddellijk te zullen inlichten wanneer hij iets alarmerends op dit punt mocht merken“.

Wij ontvingen van de heer Eerenberg beide brieven, die in Eindhovens Dagblad werden afgedrukt, ter inzage. Wij zijn de heer Eerenberg zeer erkentelijk voor zijn bemoeienissen in deze zaak.

daan, dat zonder wond of litteken achter te laten ergens uit zijn buik werd getrokken, terwijl je toch zou zweren dat hem ergens aan de longen iets scheelde.

Bij nader onderzoek door het gerechtelijk

VERVOLG OP BLZ. 38

Wetenschappelijk niet-verantwoorde gezondheidsbemoeyenis is KWAKZALVERIJ

laboratorium in Den Haag bleek het bloed varkensbloed en bleken de ingewanden kippedarmen te zijn.

Haarlems Dagblad wist over de activiteiten van Den H. die al jaren in Amsterdam praktisch uitoefent boven een reformwinkel aan de Ceintuurbaan, al woont hij zelf in Purmerend, nog het volgende te melden.

Het onderzoek van de politie in Purmerend — dat plaats vond samen met twee Velsense politiemannen — wees uit dat de man van Paracelsushaus (Den H.) zich zeer verdacht maakte omdat zijn beweringen over verrichte betalingen niet met de waarheid in overeenstemming waren. Reden om proces verbaal tegen hem op te maken. Het verdere onderzoek leerde, dat hij ook nog een tiental andere stichtingen op het gebied van de gezondheidszorg (over zorg gesproken! red. MtdK) belichaamde. Dat was aanleiding om na overleg met de officier van justitie een aantal bankrekeningen in beslag te nemen en daarnaar een onderzoek in te stellen.

De Philippijn Jun Labo is spoedig weer vertrokken. Mocht hij in Nederland terugkeren dan zal hij worden aangehouden wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst.

De spiritistische verkooptruc

MET DE VERTONING in de televisie-rubriek Zienswijze van de muzikale oprispingen van het Engelse spiritistische medium, Rosemary Brown, heeft in Elseviers Magazine dr. A. J. Dunning de vloer aangeveegd. „De goedgelovigheid neemt echter wel krasse vormen aan, vooral als het huishoudzegel van Tenhaeff, Croiset en Van Belle er aan gehecht worden”, vindt hij. Hij herinnert er voorts aan, dat Victor Hugo ook een tijdlang aan spiritisme deed en contacten onderhield met Dante, Molière en Plato, ja zelfs met Christus! Een beroemd Amerikaans medium, de schoenmaker Davis, schreef in trance geneesmiddelen voor en onderhield contacten met gestorven dokters, „al zal niemand graag vandaag door Boerhaave behandeld worden”.

Dr. Dunning wijst op het feit, dat de klassieke grammofoonplatenindustrie het moeilijk heeft. „Mevrouw Brown is dan ook een geniale verkooptruc van de platenindustrie, bijgestaan door raspaarden uit eigen stal als Davis en Bernstein” (Davis en Bernstein zijn dirigenten, die in de spiritistische gaven van „Rosalie de Bruin uit Londen”, zoals dr. Dunning haar noemt, geloven).

OP GEZETTE TIJDEN kan men in de kolommen van ons maandblad de „magnetische armbanden” ontmoeten, een koopwaar waarmee men er blijkbaar altijd maar weer in slaagt de goêgemeente te doen geloven dat er wonderbaarlijke genezingskrachten in schuilen. In het februari-nummer van dit jaar (blz. 6) hebben wij melding gemaakt van het feit, dat Koning Klant, de televisie-rubriek van de Vara de staf had gebroken over deze „magnetische armbanden”.

Onze voorzitter, dokter A. P. N. de Groot heeft toen met niets verhullende duidelijkheid deze prullaria aan de kaak gesteld. „De bewering dat er talloze ziekten door worden genezen is voor ons al het bewijs dat dit kwakzalverij is”.

Magnetische armbanden ... jaren en jaren geleden werd iets dergelijks in de handel gebracht. Wij moeten daarvoor bladz. 456 opslaan

van een onlangs van de persen gekomen bijzonder mooi uitgevoerd boek over de geschiedenis van Texel (t Lant van Texsel door J. A. van der Vlis; uitg. b.v. v/h Langeveld en De Rooy, Den Burg Texel). Daar is namelijk een advertentie afgedrukt, die vele tientallen malen in 1897 in de Texelsche Courant stond. H. Dalmeijer, Burg op Texel trad toen op als wederverkoper van de „Elektromotorische Tandhalsbandjes”. Maar men kon ze ook bestellen bij ene Robert Holtz te Nijmegen door zending van een postwissel van 95 cent. (Let wel, dit was in 1897, toen de gulden heel wat meer koopkracht had dan in onze tijd!)

Door het gebruik van deze „elektromotorische tandhalsbandjes” (wettig gedeponeerd stond er nog bij) zou het tanden krijgen van kinderen zonder de minste pijn geschieden. Opvallend groot was in de ad-

vertentie gedrukt: 10.000 gulden. Waarvoor dat? Welaan, die 10.000 gulden lagen klaar voor degene, die kon bewijzen dat de „bij mij ter inzage liggende getuigschrijven der uitstekende resultaten van de Elektromotorische Tandhalsbandjes niet echt zijn”. „Men lette op den naam”, zo vervolgde de tekst van deze kwakzalversadvertentie, „van den Fabrikant Robert Holtz”.

De auteur van het boek die van een en ander melding maakt onder de titel „Kwakzalvers tot op deze dag” vermeldt nog dat in de Texelsche Courant destijds ook enige malen een advertentie werd opgenomen waarin de beruchte „Pink-pillen” werden aanbevolen. De Vereniging tegen de Kwakzalverij plaats- te een waarschuwing tegen deze pillen, maar schonk, aldus Van der Vlis (toen! red. MtdK) geen aandacht aan de „elektromotorische tandhalsbandjes”.

Kruidendokters schrijven er lustig op los

In verschillende Franse bladen kan men wekelijks een vragenrubriek tegenkomen, waarin Maurice Mességué als een soort dokter de medische vragen van lezers beantwoord. Ook in de Zwitserse Tribune-Dimanche (Genève) kan men Mességué aan het woord vinden.

Opvallend is overigens de tamelijk voorzichtige toon. Het is natuurlijk ook niet uitgesloten dat een slim man als Mességué die een geregelde bron van inkomsten geniet met een dergelijke medische rubriek in een groot aantal kranten stilletjes de hulp accepteert van een arts, om zich geen al te grote builen te vallen.

Zo zegt hij tegen een lezeres uit Montreux, lijdend aan een vaginale aandoening (trichomonas); Jammer, dat u de voorgescreven medicamenten niet verdraagt, want die alleen kunnen trichomonas genezen. U kunt wel enige verlichting krijgen met een kruidenspoeling van lavendel en thijm, gelijke delen. Voor hoge bloeddruk beveelt hij het eten van heel veel knoflook aan. „En goed de medische behandeling volgen”.

De kruidenrecepten die hij geeft betref-

fen, zo blijkt, allergische kwaaltjes, blaasjes op de huid (netelroos?) constipatie... in 't kort vraagjes die men in zo'n rubriek kan verwachten.

Nico Scheepmaker vertelt in zijn in een aantal regionale dagbladen verschijnende dagelijkse kolom „Trijfel” van een Joegoslavische kruidendokter die ook aan het schrijven is geslagen. „Travar” heet het boek in de landstaal en evenals Mességué heeft ook de schrijver van „Travar”, Moja Mijatovic het kruiden „vak” geleerd van zijn vader. Ja zelfs zijn grootmoeder hielp hem in de geheimen in te wijden. Niet zonder succes want de 82-jarige Moja Mijatovic heeft op eigen kosten een standbeeld voor zich zelf laten oprichten. Van brons!

Nico Scheepmaker geeft twee recepten uit het boek, een tegen onwelriekende adem, waar een grote verscheidenheid van kruiden voor nodig is en een tegen stotteren.

Dat is eenvoudiger. Men heeft er 30 gram Chrysanthemum hortorum voor nodig waar men 750 gram landwijn (rode) op giet. Dit moet men 10 minuten laten koken en naar smaak filteren. „Drinken als het nog heet is. Neem twee eetlepels voor en twee eetlepels na de maaltijd. Houd de vloeistof even in de mond en keel alvorens door te slikken. Ga hier lange tijd mee door”. En verslik U niet.

WEINREB ALS ONBEVOEGD GYNAECOLOOG

Laborante werd wonderdoenster

NA HET VERSCHIJNEN van het rapport over Friedrich Weinreb van het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie is de publiciteit rondom dit rapport snel uitgedoofd. Het was té afdoend; in het weekblad *De Tijd* schreef Abel Herzberg: Al zijn verdedigers (dat wil zeggen van Weinreb) zijn in hun hemd gezet.

Het Maandblad tegen de Kwakzalverij heeft zich uiteraard nooit bezig gehouden met het oorlogsverleden van de heer Weinreb maar wel met het feit, dat Weinreb tot tweemaal toe is veroordeeld wegens het onbevoegd uitoefenen van de geneeskunst. Weinreb namelijk placht zich uit te geven voor medicus. Hij beriep zich tegenover zijn „patiënten” (onveranderlijk jonge vrouwen) over een opdracht namens de Rockefeller Foundation of van de Wereld Gezondheids Organisatie van de Verenigde Staten. Dat had Weinreb gewoon uit zijn duim gezogen. Maar hij was een persoonlijkheid, die op bijna magische wijze zijn „patiënten”, die hij op „bijbelklassen” ontmoette, onder zijn invloed wist te krijgen. Hij wist hen te overtuigen, dat zij zich moesten onderwerpen aan een gynaecologisch onderzoek.

Dit inwendige onderzoek, waarbij een stukje weefsel moest worden verwijderd ten dienste van een histologisch onderzoek verliep uiterst pijnlijk, want volgens de orthodoxe Joodse leer — zo wist Weinreb zijn „patiënten” te bepraten — was verdoving uit den boze.

Nadat hij al eerder tot een geldboete was veroordeeld stond Weinreb in 1968 voor de rechtbank te Rotterdam terecht voor nieuwe feiten van deze aard. Hij werd toen veroordeeld wegens mishandeling met voorbedachte rade van door hem als „arts” behandelde vrouwen en schennis der openbare eerbaarheid tot vier maanden gevangenisstraf met voorwaardelijke terbeschikkingstelling en een proeftijd van drie jaar. Bepaald geen lichte straf, maar de feiten waren er dan ook naar.

Om een indruk van zijn medische autoriteit te geven had Weinreb tegen zijn „patiënten”, in werkelijkheid zijn slachtoffers, die bovendien nog dik moesten betalen voor de „behandeling”, ook verteld, dat hij aangezocht was als minister van volksgezondheid in de staat Israël.

Vonnis werd niet gepubliceerd

„HET IS MIJ bekend”, schrijft Abel Herzberg in zijn voortreffelijke artikel in *De Tijd*, „dat er moete is gedaan om het vonnis van de Rotterdamse rechtbank gepubliceerd te krijgen in de Nederlandse Jurisprudentie. Dat is mislukt, want er zat in dat vonnis voor juristen niets opmerkelijks. Merkwaardig standpunt! Als de een of andere kantonrechter op het

platteland een juridische vlo in zijn hemd heeft gevonden, wordt de hele rechtskundig geïnteresseerde wereld opgeroepen om daarvan getuige te zijn. Maar als een vonnis aangevochten wordt, en daarmee de integriteit van de hele Nederlandse rechtspraak tot onderwerp van twijfel wordt gemaakt, houdt men zich vast aan de leuning van de formaliteit, (.....) Ik vind dat het vonnis alsnog in alle volledigheid moet worden gepubliceerd”, aldus mr. Abel Herzberg.

Hoewel hij een bekentenis had afgelegd tegenover de Rotterdamse rechtbank — naar hij later voorgaf alleen omdat zijn advocaat hem dit lichtvaardig had aangeraden — is Weinreb destijds nog in appèl gegaan tegen het vonnis. Hij heeft Nederland echter wel verlaten om in Zwitserland te gaan wonen. Toen het Gerechtshof in Den Haag de zaak in appèl behandelde liet Weinreb dan ook verstek gaan. De straf werd door het hof verdubbeld, maar door zijn verblijf in het buitenland heeft Weinreb die straf nooit uitgezeten.

Er valt nog te vermelden, dat een van de strijders vóór Weinreb, de auteur Aad Nuis, die evenals Renate Rubinstein deel uitmaakte van het z.g. Weinreb-comité in een artikel over het vernietigende rapport van het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie, waarin hij overigens toegaf dat dit nu niet bepaald vleiend was uitgevallen voor Weinreb toch nog twijfels uitte ten aanzien van het Rotterdamse vonnis. Namelijk of dat met die vrouwen nu wel zo erg was geweest. De Rotterdamse rechtbank en het Haagse Gerechtshof oordeelden anders over het sadistische optreden van de pseudo-arts Friedrich Weinreb. Het is betreurenswaardig dat Weinreb zich aan zijn straf wegens het onbevoegd uitoefenen der geneeskunst heeft weten te onttrekken.

Men is tegenwoordig nogal eens geneigd om de dader van een misdrijf te bejammeren..... Laten we echter niet vergeten, dat de slachtoffers van de man, die met zijn apostelkop en de bijbelkennis die hij zo welbespraakt wist uit te dragen, vrouwen zo in zijn ban wist te krijgen dat hij, de „wonderman”, de „goeroe”, hen in handen wist te krijgen voor zijn sadistische praktijken — laten we niet vergeten, dat het voor deze slachtoffers een ellendige ervaring is geweest, die ze, zich schamend voor de wijze waarop ze zich lieten beetnemen door een gladgevooisde onbevoegde, hun verdere leven met zich mee moeten dragen. Dat mochten ook de oude verdedigers van Weinreb die nu een tikkeltje in hun schulp zijn gekropen, zoals Aad Nuis en Renate Rubinstein, wel eens bedenken. In plaats van, zoals Aad Nuis, een beetje hun schouders op te halen over de ellendige ervaringen van die vrouwen, slachtoffers van een onbevoegde.

ER IS weer eens een wonderdoenster uit de lucht komen vallen, ja nog wel met een dochter óók. De bewoners van Midden-Limburg zijn er onlangs tegen gewaarschuwd. Het verhaal speelt zich gedeeltelijk af in het St. Laurentiusziekenhuis te Roermond. Want de dochter van de wonderdoenster heeft daar gewerkt als laborante. Samen met haar moeder, de 57-jarige mevrouw M. Millen-Straetemans uit het even over de Belgische grens gelegen Bree beweert zij als paranormaal begaafde over goddelijke wondermacht te beschikken.

Daar blijken nogal wat mensen in het midden-Limburgse in te tippelen, vooral in afgelegen dorpen als Vlodrop en Posterholt. Pastoor J. Konings van de St. Josephparochie in Roermond heeft er publiekelijk tegen gewaarschuwd: Pas op voor deze dames, hecht geen geloof aan haar onware wonder verhalen. De pastoor heeft bij zijn waarschuwing de steun gekregen van de rector van het ziekenhuis (een rk. instelling) en van enige medici.

Het ziekenhuis zelf is het toneel geweest van het weinig fijngevoelige optreden van moeder en dochter uit Bree. Zij beweerden dat een zevenjarig jongetje van een gezin uit de parochie van pastoor Konings, dat aan leukemie was gestorven, slechts schijn dood was. De twee vrouwen zagen kan het mortuarium waar de kleine jongen was opgebaard binnen te dringen om hem, zoals zij zeiden, „tot leven te wekken met de goddelijke krachten” waarover zij beschikten. Het gevolg was een pijnlijke ruzie met de familie van het leukemielachtoffertje en een begrijpelijke opschudding in het ziekenhuis. Het bestuur van het ziekenhuis heeft uiteraard niet gearzeld de laborante-wonderdoenster te schorsen.

Verboden handel in antibiotica

ZO AF EN TOE komt er weer een tipje boven water van de omvangrijke handel in antibiotica in agrarisch Nederland. Zo heeft onlangs de inspectiedienst van het ministerie van landbouw een flinke slag geslagen in oostelijk Friesland. Drie personen in de gemeente Smalingerland liepen daarbij tegen de lamp. Zij handelden in strijd met het antibioticabesluit in veterinaire geneesmiddelen, die alleen door de dierenarts mogen worden voorgeschreven. De flesjes waarmee zij hun waar bij boeren in vrijwel het hele noorden van ons land aan de man wisten te brengen droegen etiketten van fabrieken in België en Groot-Brittannië — fabrieken waarvan men de namen verzonnen had: ze bestaan niet. Ook bleek dat de flesjes de op het etiket vermelde stoffen slechts sterk verdund bevatten — zo werden de boeren die deze stoffen kochten nog eens te grazen genomen door het drielal.

Moerman was in Amerika

DE OMSTREDEN VLAARDINGSE arts C. Moerman is onlangs uit de Verenigde Staten teruggekeerd waar hij in Los Angeles een congres had bijgewoond van een internationale vereniging van slachtoffers van de kanker. Naar de heer Moerman mededeelde had hij op dit congres veel bewondering van de aanwezige deskundigen ervaren. Zoals bekend is de Moerman-therapie, die destijds na een onderzoek door de commissie-Delprat is verworpen, gebaseerd op dieetvoorschriften. Volgens een bericht van het ANP werd de heer Moerman op het congres in Los Angeles als ergast behandeld. De Amerikaanse actrice Gloria Swanson overhandigde de thans 83-jarige Vlaardingse arts de onderscheiding van de International Association of Cancer Victims.

Wij mogen er onze lezers aan herinneren dat de in 1899 te Chicago geboren filmactrice Gloria Swanson grote belangstelling heeft voor macrobiotische maaltijden en zich dus ook wel aangetrokken zal voelen door wat dokter Moerman van zijn dieetvoorschriften verwacht. In het juli-augustusnummer van het Maandblad tegen de Kwakzalverij hebben wij verteld dat volgens een van de grote propagandisten van het macrobiotisch voedsel, de Japanner Kushi, Gloria Swanson altijd op reis pleegt te gaan met een koffertje bruine rijst..... (bldz. 28).

Nog altijd volgens het ANP-bericht heeft de heer Moerman op uitnodiging van de Amerikaanse Nobelprijswinnaar Linus C. Pauling een bezoek gebracht aan San Francisco, waar hij Pauling een uiteenzetting heeft gegeven van zijn methode en van zijn ervaringen. Er moge hier wel even op worden gewezen, dat Pauling géén Nobelprijs medicijnen heeft gekregen, maar dat hij de Nobelprijs voor scheikunde heeft ontvangen in 1954 voor zijn werk met betrekking tot de structuurmodellen van eiwitketens. In 1962 kreeg Pauling de Nobelprijs voor de vrede.

De bejaarde Vlaardingse arts blijkt nog altijd actief. Via de Moermanstichting, waarvan volgens de Vlaardingse arts, enige tientallen artsen deel uitmaken, poogt men de methode Moerman verder te propageren. Bij aankomst op Schiphol stond een groep van ongeveer vijftig voormalige patiënten dokter Moerman met bloemen op te wachten.

Fietsend naar de gezondheid

DE MAN VAN de waterkuren, de Duitse katholieke priester Sebastian Kneipp, was een voorstander van het gebruik van de fiets uit gezondheidsoverwegingen. Hij schreef in 1894, toen de fiets nog maar net populair begon te worden: „Het is mijn volle overtuiging dat fietsen niet nadelig is, maar dat het grote voordelen kan hebben — en waarom? Hoe meer onze ledematen in beweging komen hoe meer het gehele lichaam gesterkt wordt en zo nemen de krachten toe zodat zwakken door goede oefening hun krachten kunnen verdubbelen of verviervoudigen”.

Maar, vertelt ons de stichting „fiets!” ook voor de geestelijke gezondheid is fietsen gezond. Er zijn heel wat Nederlanders die dagelijks op de fiets naar hun werk gaan en in de vrije tijd flinke fietstochten maken en aan allerlei fietsevenementen deelnemen. Zo iemand is bijvoorbeeld J. J. Steding uit Gouda die onlangs in een interview een stukje achtergrond met betrekking tot zijn verknochtheid aan de fiets onthulde. „Fietsen betekent ontspanning. Je vergeet alles, het is een tegenwicht voor je werk. Toen ik twee jaar in Australië werkte, heb ik zelfs mijn fiets meegenomen. Enorm goed om je frustratie kwijt te raken. Om, als je er de pest in hebt, alles eens goed af te kunnen reageren”.

Baby safe-tabletten zijn niet veilig

DE CONSUMENTENBOND HEEFT gewaarschuwd tegen het gebruik van „Baby Safe tabletten” om zuigfles en speen van uw baby zonder te koken te ontsmetten. Een tablet zou men in water moeten oplossen om 24 uur zuigfles en speen steriel te houden, aldus de in het Engels gestelde gebruiksaanwijzing. Maar Baby Safe is een chloorverbinding en men moet de aanwijzingen al heel nauwkeurig opvolgen wil men voorkomen dat de baby niet een beetje van die chloorverbinding naar binnen krijgt — wanneer dat wel ge-

**LEDEN,
WERFT LEDEN!**

schiedt kunnen op den duur darmbeschadigingen het gevolg zijn. Bovendien zijn de gebruiksaanwijzingen uitsluitend in de Engelse taal.

De Consumentenbond ontraadt het gebruik van deze ontsmettingstabletten dan ook ernstig. De zuigfles moet men gewoon een kwartiertje uitkoken en dat hoeft echt niet na elke voeding.

De inspectie van de Volksgezondheid en de Keuringsdienst voor waren bleken ook al niet enthousiast over de tabletten. Wat wij dachten, aldus de Consumentenbond, bleek waar: Baby Safe valt door zijn samenstelling onder de bestrijdingsmiddelen! En moet dus gekeurd zijn en het produkt dient een toelatingsnummer te dragen om te mogen worden verkocht. Dat nummer is noch op de verpakking noch op de gebruiksaanwijzing te vinden.

Anti-rookkuren

IN HET OKTOBERNUMMER van het Maandblad tegen de Kwakzalverij heeft men kunnen lezen hoe in België een voormalige Zwitserse variété-artiest een rijke broodwinning heeft gevonden in een „behandeling” tegen de rookverslaving. Deze „neuraltherapeut” treedt op als een soort „strijker” — zijn aanraking zou de „patiënt” in staat stellen de verslaving van zich af te werpen maar dat wel tegen betaling van een briefje van duizend franks.

Ook kuuroorden zien een broodwinning in ontwenningkuren, zoals blijkt uit mededelingen van toeristische aard uit Duitsland. Nu zal het daar wel wat serieuzer toegaan dan bij de voormalige variété-artiest die geregeld „optreedt” in de buurt van Antwerpen en we zouden de ontwenningcursussen die in kuuroorden worden gehouden niet graag vergelijken met de hokus pokus van een voormalige variété-artiest.

Wèl een teken des tijds: de in weelde levende Westerse mens die flinke bedragen besteedt aan een op den duur geenszins ongevaarlijke vorm van verslaving laat de kassa rinkelen in kuuroorden, die hem van die gewoonte willen bevrijden overigens in een omgeving die de anti-rookkuur tot een aangename vakantieverpozing maakt. Wanneer wij tenminste af mogen gaan op wat Bad Soden, aan de voet van de Duitse Taunus, ons in geschrifte verzeker-

Bestuur van de Vereniging tegen de Kwakzalverij: A. P. N. de Groot, Arts te Hilversum, Voorzitter; Mevr. J. W. J. Vermeulen, Berkenrodestraat 23 te Haarlem, Secretariaresse; J. Noord te Amsterdam, Hemonystraat 11, Wnd.Penningmeester; Mr. J. E. Goudsmit, Kantonrechter b.d. te Haarlem; P. H. A. Poll, Dierenarts te Zeist; Mr. J. D. van den Berg, Vice-President Arrondissements-Rechtbank te Arnhem; J. E. Buijer Apotheker, Farmaceutisch Inspecteur van de Volksgezondheid b.d., 't Harde; P. L. Stal, Arts te Hilversum; J. M. de Haas, Tandarts te Heemstede; Mej. Drs. P. H. van Marle Apotheker te 's-Gravenhage; Adviserend bestuurslid: S. Lelie, Arts Geneeskundig inspecteur van de Volksgezondheid in Zeeland, Middelburg.

Lidmaatschap van de Vereniging incl. Maandblad min. f 10,—; voor studerende f 2,50. Adres voor het opgeven van leden en abonné's: Oranjelaan 6, Hilversum. Waarnemend penningmeester: J. Noord, Hemonystraat 11, Amsterdam-Zuid. Postgiro van de Vereniging 32237 te Amsterdam. Gem. Giro K 1672.

Abonnement per jaar franco per post bij vooruitbetaling f 10,—; studerende f 2,50